

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 400/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. H., T., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 6 To/59/2009-754 z 20. mája 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2010 doručená sťažnosť Ľ. H., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 To/59/2009 z 20. mája 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a vypožičaného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T/105/2008 z 26. februára 2009 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. e) spolupáchateľstvom podľa § 20 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný zákon“) a odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní desať rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Uvedený rozsudok okresného súdu bol rozsudkom krajského súdu zrušený v celom rozsahu. Krajský súd uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a odsúdil ho na trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Sťažovateľ považuje za namietané porušenie označených práv konanie krajského súdu spočívajúce v tom, že *„Krajský súd v Trnave neodôvodnil výrok o treste v rozsudku, jeho rozhodnutie v tomto smere považuje sťažovateľ za svojvoľné, nevie prečo dostal práve 7 rokov a nie napríklad 4 roky trestu odňatia slobody. Prvostupňový súd mu pritom ukladal trest na dolnej hranici trestnej sadzby (i keď pri inej právnej kvalifikácii).“*.

Sťažovateľ okrem iného v sťažnosti poukázal na § 168 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“), podľa ktorého: *„Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel*

návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.“

Podľa sťažovateľa „*bol v tomto konaní porušený článok 46. ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, článok 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“.

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal rozhodnutie, v ktorom vysloví, že:

„Rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 6 To/59/2009-754 zo dňa 20. 5. 2010, vo výroku o treste sťažovateľa, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 6 To/59/2009-754 zo dňa 20. 5. 2010 sa vo výroku o treste sťažovateľa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na nové konanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na verejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (v tomto prípade krajského súdu v trestnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu (v tomto prípade rozsudkom krajského súdu) a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu vydaným v trestnom konaní vedenom proti nemu ako obžalovanému.

Podstatou jeho námietok bola skutočnosť, že v odvolacom konaní krajský súd svoje rozhodnutie v časti výroku o treste sťažovateľa dostatočne neodôvodnil.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu ústavný súd zistil, že krajský súd uznal obžalovaného sťažovateľa za vinného, pretože *„potom čo ako obvinený dňa 11. 3. 2008 v meste S. zadovážil od doposiaľ neustálenej osoby omamnú látku a to 101,08 g heroínu*

s priemernou koncentráciou účinnej látky 23 % hmotnostných, ukázal miesto jej úschovy na presne nezistenom mieste za mestom S. obvinenému I. T., s ktorým sa dohodli, aby tento heroín dna 12. 3. 2008 zobral a priviezol do T., pričom obvinený I. T. na vozidle ... s neoprávnene namontovaným evidenčným číslom ..., ktoré mu bolo zapožičané vlastníkom – E. H. dňa 12. 3. 2008 omamnú látku – heroín vyzdvihol a priviezol do mesta T., kde bol dňa 12. 3. 2008 o 6.30 hod. na ulici P. kontrolovaný policajtmí Krajského riaditeľstva PZ Trnava, kde im dobrovoľne vydal omamnú látku – heroín s celkovou hmotnosťou 101,08 g s priemernou koncentráciou účinnej látky 23 % hmotnostných obsahujúcej 23 247 mg absolútneho heroínu, v minimálnej hodnote na čiernom trhu najmenej 60.648,-Sk (2013 Eur), pričom heroín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do I. skupiny omamných látok, teda obžalovaní I. T. a E. H. spoločným konaním zadovážili a prechovávali po akúkoľvek dobu omamnú látku, čím spáchali zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi spolupáchatelstvom podľa § 20 k §172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zák. “.

Z výroku napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd odsúdil sťažovateľa na trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov a na jeho výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Ústavný súd po oboznámení sa s rozsudkom krajského súdu a jeho spisom konštatuje, že krajský súd pri určení druhu a výšky trestu sťažovateľa vychádzal „... zo skutkových záverov ustálených súdom I. stupňa...“ obsiahnutých v jeho rozsudku sp. zn. 3 T/105/2008 z 26. februára 2009, ktoré si krajský súd čiastočne osvojil, pričom sa vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré majú vplyv na druh a výšku trestu, a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu pri odôvodňovaní výroku o treste sťažovateľa, ktorý by nemal oporu v zákone.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že „Pri ustáľovaní zavinenia oboch obžalovaných súd I. stupňa vychádzal predovšetkým z výpovede obž. I. T., ktorý sám sa k spáchanej trestnej činnosti priznal a v niektorých výpovediach usvedčil i obž. E. H..

Skutočnosťou je, že I. T. čiastočne svoju výpoveď menil, avšak v konaní pred súdom sa vrátil k pôvodnej svojej výpovedi, podľa ktorej sa mal L. H. dopustiť žalovaného skutku spolu s ním. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje so spôsobom hodnotenia výpovede I. T. Len vďaka jeho výpovedi bolo možné objasniť predmetnú trestnú vec, pričom z konkrétnych skutkových okolností je nepochybne zrejmé, že iniciátorom tejto (trestnej činnosti) bol obž. L. H. Výpoveď obžalovaného I. T. spolu s ďalšími pred súdom vykonanými dôkazmi pritom vytvára ucelenú reťaz dôkazov umožňujúcu vysloviť záver o vzájomnej participácii obžalovaných na spáchaní skutku. V tejto časti si preto odvolací súd dôkazné závery I. stupňového súdu osvojuje. Inou je však otázka spôsobu akým sa súd I. stupňa vysporiadal s ustálením hodnoty zistenej drogy v množstve 101,08 gramu. Vykonané dôkazy podľa názoru odvolacieho súdu v súlade s obhajobnými námietkami L. H. neumožňujú ustáliť takéto závery, a to predovšetkým pre ich rozporuplnosť.

Pri takto stanovenom skutkovom a právnom stave, odvolací súd na rozdiel od súdu I. stupňa posúdil konanie obžalovaných I. T. a L. H. v zmysle ustanovenia § 20 k § 172 ods. 1 Tr. Zák. ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovanie s nimi spáchaný spolupáchatelstvom. Pri takto stanovenom skutkovom a právnom stave, ktorý prospieva nielen obž. H. ale i obž. I. T. odvolací súd za zákonné považuje u obž. I. T. za zákonný trest v trvaní 6 (šesť) rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a u obž. L. H. trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Z dôvodu prekvalifikovania konania obžalovaných pominuli dôvody u nich na uloženie akéhokoľvek ochranného opatrenia.“

Ústavný súd v súvislosti s citovaným konštatuje, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu mohlo byť podrobnejšie, avšak napriek jeho stručnosti nemožno v ňom nájsť prvky arbitrárnosti, ktoré by spočívali v neodôvodnenom výroku o treste sťažovateľa, a v okolnostiach danej veci je podľa názoru ústavného súdu ústavne udržateľné.

V okolnostiach prípadu treba zdôrazniť, že krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil právnu kvalifikáciu skutku v prospech sťažovateľa a uznal čiastočnú dôvodnosť jeho odvolania „... Za takejto dôkaznej situácie nebolo možné bez akýchkoľvek pochybností

osvojiť si závery kriminalisticko – expertízneho ústavu o počte možných dávok, ako i v konečnom dôsledku celkovej hodnoty zadržanej omamnej látky. Jediný spoľahlivý záver rešpektujúc pritom kritériá umožňujúce zohľadňovať skutočnosti nepochybne preukázané, resp. vyznievajúce v prospech obžalovaného viedli tunajší odvolací súd k potrebe reparaovania rozsudku v smere stanovenia minimálnej hodnoty drogy zadováženej a prechovávanej obžalovanými a to v rozsahu minimálne 60.648,-Sk (2013 eur)...“, výsledkom čoho bolo, že pôvodný rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T/105/2008 z 26. februára 2009 zrušil a rozhodol rozsudkom, ktorým sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Aj z tohto dôvodu mohol opodstatnene krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 6 To/59/2009 z 20. mája 2009 konštatovať, že zákonom predpísaným spôsobom preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým sťažovateľ podal odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, vrátane preverenia sťažovateľových obhajobných tvrdení.

So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvođených označeným všeobecným súdom, a teda o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pokiaľ teda ide o námietku, ktorú sťažovateľ opísal vo svojej sťažnosti, a síce porušenie práva na spravodlivé súdne konanie postupom krajského súdu, ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatovanie pripomína, že podľa konštantnej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie

s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS. 13/00, I. ÚS 17/01). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje tiež na to, že obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02).

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2010